

ARTS ESCÈNIQUES

L'últim èxit internacional del teatre català

Aterra per fi a La Villarroel 'L'Oreneta' de Guillem Clua amb Emma Vilarasau

Guillem Clua, Josep Maria Mestres, Emma Vilarasau i Dafnis Balduz ahir a les portes de La Villarroel. MANOLO GARCÍA

LAURA SERRA
BARCELONA

Si la cultura catalana ja tenia un rossinyol que va a França i una gavina que volteja a sobre el mar, ara caldrà afegir-hi una oreneta. Cinc anys després d'emprendre el vol a Londres i Atenes, de fer estada a Madrid, de girar per tot l'Estat i d'estrenar-se en fins a quinze països, finalment *L'Oreneta* de Guillem Clua aterra dividendes a La Villarroel de Barcelona per fer-hi temporada. Emma Vilarasau serà la protagonista de l'espectacle, i coincidirà en cartell amb Carmen Maura, que està fent l'obra al Théâtre Hébertot de París i és qui també la va interpretar en castellà. L'autor viu com una "anomalia" que a fora es barallesin per fer l'estrena mundial mentre que a Catalunya hagi hagut d'esperar sis anys i una pandèmia per estrenar. "Ser el primer a estrenar no és intranscendent. Però aquí a ningú li importa la *world première*. La meitat de les meves obres s'han estrenat primer fora d'aquí", lamenta.

L'espectacle va sorgir arran de l'atemptat islamista contra la comunitat LGTBI que hi va haver a la discoteca Pulse d'Orlando el juny del 2016. Hi van morir 50 persones i va ser el més mortífer en territori nord-americà després de les Torres Bessones. "Al col·lectiu gai teníem la seguretat que tot estava anant molt bé, havíem caigut en l'autocomplaença, i amb l'atemptat això es trastoca d'una manera brutal –explica l'autor–. Va ser el principi d'una onada reaccionària ultraconservadora que intenta prendre'ns els drets que tenim". L'escriptura va ser frenètica, visceral, i el 2017 s'estrenava aquesta *oreneta*, que mira "d'entendre l'horror" i veure "què li queda a la

gent que sobreviu". L'obra parla de la pèrdua, del perdó i del poder guaridor de l'amor, el tema central de tota l'obra de Guillem Clua (autor de títols com *Smiley* –que està adaptant en sèrie per a Netflix–, *Justícia*, *Marburg* i *La pell en flames*, que també es convertirà en pel·lícula).

L'obra més íntima de Clua

Josep Maria Mestres, que ja va dirigir la versió espanyola, torna a fer-ho en aquesta nova producció amb Focus. "Com en totes les obres del Guillem, hi ha molt de pensament i de discurs, però va a fons a nivell emocional. És la seva obra més íntima", afirma. A l'escenari només hi ha dos personatges: una professora de cant (Emma Vilarasau) que ha de fer una classe a un noi (Dafnis Balduz) que vol cantar *L'Oreneta* en el memorial per la seva mare. A través de la cançó –escrita per Clua i composta per Iñaki Salvador– s'adonen que tenen més en comú del que es pensaven. Clua no vol donar més pistes perquè l'obra "té els girs d'una sèrie de Netflix".

L'Oreneta activa els mecanismes de la comèdia i del melodrama. "Té diverses capes, com una ceba, i com tota bona ceba fa plorar", avisa l'autor. "És una obra vigent, que cada dia que passa és més actual, i això no és pas positiu", afirma Balduz. "És una obra dolorosa i lluminosa, sanadora", hi afegeix Mestres. Vilarasau també en destaca tot un ventall de temes, com la mort, la culpa, el dol i les diferències generacionals. "Hi ha una generació que se sent lluny de certes coses, com els trans o els no-binaris, i potser no ho poden entendre però sí acceptar", reflexiona. ■